

hvis fulde Gennemførelse der udkræves Tilslutning fra begge Parter;

i Betragtning af, at det, hvis en af Parterne ikke antager den Løsning, Forsamlingen anbefaler, vil være nødvendigt at fastlægge det paa dragne Ansvar, for at Folkeforbundets Medlemmer om fornødent kan bringe Pagtens Art. 10 til Anvendelse, beslutter Forsamlingen, at i Tilfælde af, at Henstillingerne ikke maatte være antaget af begge Parter den ... December 1934 (Datoen nærmere at bestemme), skal der fra Den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje begæres en raadgivende Udtalelse om følgende Spørgsmaal:

»Da der mellem Bolivia og Paraguay bestaar en Strid om Landomraade eller Grænser, og da det, som den ene Part anser for Udøvelse af sin territoriale Højhedsret, af den anden betragtes som et Overgreb mod dennes Rettigheder og en retsstridig Okkupation, findes der herefter Omraader, og da hvilke, som den ene Part bør rømme og overgive den anden?«

Forsamlingen paalægger Generalsekretæren i dette Øjemed at rette Begæring til Domstolen og at yde den al fornøden Hjælp til Sagens Undersøgelse.

Den tyrkiske Repræsentant udtalte paa Balkanententens Vegne (Grækenland, Rumænien, Tyrkiet og Jugoslavien), at disse Lande maatte tage Forbehold overfor Beretningens Bestemmelser om Vaabenembargoen, som efter deres Mening kun kunde iværksættes som en Straffeforholdsregel imod Angriberen. Men saa længe denne ikke er udpeget, kunde Forbudet mod Levering af Vaaben og Krigsmateriel tvertimod være en Opmuntring for Angriberen, navnlig naar det angrebne Land ikke selv fremstillede Vaaben og Ammunition. Til denne Udtalelse sluttede sig Persiens og Afghanistan's Delegerede. Den italienske og den polske Repræsentant mente, at Vaabenforbudet i dette Tilfælde var en Straffeforholdsregel, fordi begge Parter havde krænket Pagten.

Medens iøvrigt den foreslaaede Beretning fik udtrykkelig Tilslutning fra de Delegerede for en Række andre Magter (Czekoslovakiet, Argentina, Chile, Peru, Italien, Storbritannien, Frankrig, Spanien, Polen og Cuba), erklærede Udenrigskommissær Litvinof (Sovjetunionen), at hans Delegation vel var rede til at tiltræde Beretningen,

men han foreslog, at der blev fastsat en bestemt, kort Frist for Parternes Antagelse af den, og at Forbudet mod Salg og Levering af Vaaben blev skærpet med en Bestemmelse, der forbød deres Transitering.

Udkastet til Beretning blev derefter henvist til fornyet Behandling i det Udvalg, som havde udarbejdet det. Der vedtoges forskellige Ændringer under Hensyntagen til de i Forsamlingen fremsatte Forslag og Udtalelser og for at imødekomme en Række Indvendinger, som Paraguay fremsatte navnlig angaaende Forslagets militære Bestemmelser.

Saaledes blev det paa Foranledning af Balkanententens Standpunkt med Hensyn til Forbudet mod Vaabenlevering understreget, at der knyttede sig ganske særlige Omstændigheder til den foreliggende Konflikt, hvis Behandling derfor ikke kunde være afgørende for andre Tilfælde.

Sovjetdelegationens Forslag om at sætte en kort, bestemt Frist for Parternes Antagelse af den foreslaaede Løsning mente man ikke at kunne tage fuldt ud til Følge, skønt det havde fundet Genklang i flere andre Delegationer, men det bestemtes under Hensyn til Parternes Tilkendegivelser af, hvornaar deres endelige Svar kunde ventes, at det raadgivende Udvalg skulde mødes senest den 20. December.

Heller ikke det ovennævnte svenske Forslag om, at der skulde indhentes en raadgivende Udtalelse fra Domstolen i Haag, dersom Parterne ikke antog Henstillingerne, mente man at burde optage i Beretningen i dets oprindelige Skikkelse, for ikke at give Parterne Indtryk af, at de havde Valget mellem Forsamlingens Henstillinger og en raadgivende Udtalelse fra Haag-Domstolen. Derimod blev der givet det raadgivende Udvalg Adgang til paa Forsamlingens Vegne at indhente en Meningstilkendegivelse fra Domstolen om saadanne Spørgsmaal, som det maatte finde Anledning til at forelægge den.

I den saaledes ændrede Skikkelse blev Beretningen den 24. November 1934 stemmigt vedtaget af den ekstraordinære